

ÉBREDÉS

Marton Attila Paul

Marton Attila Paul- ÉBREDÉS

Marton Attila Paul

ÉBREDÉS

2015-2016.

ISBN 978-963-12-8410-2

2017 [ePUB]

Szerkesztette és a
borítót a szerző fotója alapján tervezte:
Dittrich Panka

Verseim fejezetekre osztva:

- I. Dióhéjban magamról
- II. Elmeháború
- III. Múlt emlékei
- IV. Ölelkezik az ember és a természet
- V. Hol keresselek teremtő Uram?
- VI. A szerelem szent lángja

Előszó

Tisztelt Olvasó! Nagy örömet szerzett azzal, hogy kezébe vette első verses kötetemet.

Pál Attila Mártonnak hívnak, 1944-ben születtem, magamat egy egyszerű amatőr költőnek tartom. Verseimet Marton Attila Paul néven publikálom.

Leszámítva a gyerekkori játékos próbálkozásokat, két évvel ezelőtt kezdtem írni, melyek napjainkig egy verses kötetté gyarapodtak.

A kordában tartott érzelmek, az „én” megfeszített világából ébredtem. Kitágult előttem a megismerés széles lehetősége. Egyre jobban tudatosult bennem, hogy az ember nem csupán egy kézi vezérelt, használat alatt álló test, hanem az életben a lélek szárnyán szabadon navigáló csodálatos isteni teremtmény.

Ezeknek a gondolatoknak szeretnék hangot adni verseimben.

Köszönöm hozzátartozóimnak, ismerőseimnek, hogy itt és most az Ébredés című első verses kötetem megjelenhetett.

Marton Attila Paul

2017. március 1.

Tartalomjegyzék

<u>Előszó</u>	5
<u>(I.)</u>	10
<u>Dióhéjban magamról</u>	11
<u>Varázslatos idő</u>	12
<u>Elmúló évek</u>	13
<u>Versgondolataim</u>	14
<u>Rohanó élet</u>	15
<u>Az én szívem</u>	16
<u>Öreges szeszély</u>	17
<u>Makacs öregember</u>	18
<u>Világokat igazgatok</u>	19
<u>Nem találok szavakat</u>	20
<u>Nincs közöm</u>	21
<u>Kérkedő, fényesített világ</u>	22
<u>Egy hangszer voltam</u>	23
<u>Önvallomás</u>	24
<u>Lángoló élet</u>	25
<u>Bolondos öröm</u>	26
<u>Hejehuja, haj!</u>	27
<u>Metrólépcsőn</u>	28
<u>Üres ébredés</u>	29
<u>Morzsá hullik</u>	30
<u>Ugatva beszélni</u>	31
<u>Nem! Nem!</u>	32
<u>Az örület szélén</u>	33
<u>Segítsetek</u>	34
<u>(II.)</u>	35
<u>Elmeháború</u>	36
<u>Hangyák a téren</u>	37
<u>Lázadó gondolat</u>	38
<u>Hang gördül</u>	39
<u>Bűntudat</u>	40
<u>Pillanatnyi keserűség</u>	41
<u>Szárny nélküli gondolat</u>	42
<u>Szorongás</u>	43
<u>Gondolatok a képmutatásról</u>	44

<u>Elveszett lélek</u>	45
<u>Léleksikátor</u>	46
<u>Szétzilált lelkek</u>	47
<u>Kicsorbult lélek</u>	48
<u>Milyen az igazság?</u>	49
<u>Tudatalatti</u>	50
<u>A vágy</u>	51
<u>A félelem</u>	52
<u>Ketrecbe zárt indulat</u>	53
<u>Félelem nélkül</u>	54
<u>Átkozott képzelet</u>	55
<u>Elszabadult szavak</u>	56
<u>Néha nem árt lelassulni</u>	57
<u>Sokszor kondul a vészharang</u>	58
<u>Farkasok az Életben</u>	59
<u>Gondolatok szabadsága</u>	60
<u>Juventus ventus</u>	61
<u>A lét sáfárja</u>	62
<u>Válaszút</u>	63
<u>Lón világosság</u>	64
<u>Gondolatvetület</u>	65
<u>(III.)</u>	66
<u>Múlt emlékei</u>	67
<u>Ömlesztett múlt</u>	68
<u>Felföld</u>	69
<u>Szél hátán érkezett ...</u>	70
<u>Emlékek tolongnak</u>	71
<u>Szél hátán érkezett ...</u>	73
<u>Egy menetgyakorlat közepén</u>	74
<u>Árnyékkatonák</u>	75
<u>Parancsnok döntéshelyzetben</u>	76
<u>A "magyar samuráj"</u>	77
<u>Beélesítve</u>	79
<u>Honvéd tüzserész</u>	80
<u>(IV.)</u>	81
<u>Tavaszi impulzusa</u>	82
<u>Tavaszká</u>	83
<u>Hórusz</u>	84

Tavaszi este	85
Téltavas	86
A nyárfák közt	87
Beköszöntött az Ősz	88
Esős őszi nap	89
Füttvent egyet az őszi szél	90
Jött a tél	91
Téli hajnalon	92
Körmömre koppintott a tél	93
Egy falusi téli hajnalon	94
Fagyos erdőben jártam	95
Budai hegyek	96
Tóparti pillanatok	97
Nyári Hortobágy	98
Csillagvirág	99
Gyöngyvirág	100
Legény és a katicabogár	101
Egy öreg jegenye emlékére	102
Diófám	103
(V.)	104
Hol keresselek, teremtő Uram?	105
Isten házában jártam	107
Rózsafüzéres nénike	108
Kínzó álm	109
Égi élet	110
Így szólt...	111
Az örök élet titka	112
Vak hollók	113
Vízió	114
Hogy jutok a Mennyekbe	115
Isten szomorú kacaja	116
Görbe élet	117
Isten haragja	118
Mégis közénk érkezett	119
Karácsony hangja	120
Gyermeki beszélgetés Jézussal	121
(VI.)	122
A szerelem szent lángja	123

<u>Beengedtelek ...</u>	124
<u>Rajongok érted.</u>	125
<u>Egy igaz szerelem arca.</u>	126
<u>Álom az álomban.</u>	127
<u>Boldogság fénye.</u>	128
<u>Édes hiány.</u>	129
<u>Átkarol ...</u>	130
<u>Álmomban is hiányzol.</u>	131
<u>Meseszépség.</u>	132
<u>Féltelek.</u>	133
<u>Szerlemvirág.</u>	134
<u>Azt mondog.</u>	135
<u>Csillag szerelem lett.</u>	136
<u>Testvéri szeretet.</u>	137
<u>Tündérmánóm.</u>	138
<u>Édes álmok.</u>	139
<u>Szerelmes éj.</u>	140
<u>Lelkem sorsa.</u>	141
<u>Csodás érzések.</u>	142
<u>Boldogság reménye.</u>	143
<u>Szemeink lángja.</u>	144
<u>Érintetlen alázat voltál.</u>	145
<u>Egy köd szította fáradt alkonyon...</u>	146
<u>Az utolsó szerelem.</u>	147

(I.)

Dióhéjban magamról

Dióhéjban magamról

Felvidéken születtem,
Pesten nőttem nagyra,
az életem javát a Sereg felfalta,
magam mögött hagyva a hadak útját,
élem életem boldog alkonyát.

Varázslatos idő...

Varázslatos idő, engedd, hogy megöleljelek,
s magamhoz szorítsam múltbeli életemet.
A jelenbe tartó szellemben keresgetlek,
hogy meglássam törékeny, fakó emlékeimet.

Minden megváltozott, talán minden szebb lett,
ami akkor cammogott, most hamar ideszállt.
Titokzatos vagy, mint egy díszes amulett,
mely most is őrzi élő, tiszta igazát.

Büszkén állsz és dacolsz megannyi terheddel,
intésedre eléd térdepel, s változik a világ.
Kicsiből nagy lesz, fiatalból öreg - engedelmekkel,
benned és veled él az angyalízű örökkévalóság.

Elmúló évek...

Elmúló évek kárognak az időt,
még van benne erő, van szeretet,
lassan elkoztatod a szoros cipőt,
de ki fogja húzni a szekeret.

Eljátszottál-e a fásult gondolattal,
mikor rád zúdult kín és képzelet,
hogy egyezkedj a tízparancsolattal,
de nem kell cserélned köpenyed.

Ha eddig nem kopott le róla a folt,
a sors nem kérdezi, hogy mit tettél,
várj még, ne számold a rosszat és a jót,
köszönni se kell azért, hogy éltél.

Versgondolataim

Csontverem lebenye kemény,
apróra hullott gondolataim,
mint képregény,
sorba rakom, ha akarom,
vagyok konok, nincs rokon,
sorsom magam dalolom.

A gondolat legyen foszlány,
halvány mozaik-kockám,
mint fényerő fogytán,
előhívom, egyberakom,
vagyok szolgám, nem boszorkány,
világosság az alkonyon.

Legyen átütő villanás,
csiholt isteni szikráim,
mint megannyi lámpás,
felfogom, ritkán,
vagyok világos, nem pengevágás,
pillanat zseni a záróvizsgán.

Legyen apró morzsa,
kelesztő kovászom,
mint friss kenyér a vásznon,
nem csak magamnak kínálok,
vagyok adakozó, nem mózesi Áron,
lélek simogató sorsa.

Ne legyen gúnyom,
mesterkél, esztelen énekem,
mint viselkedés bárgyún,
gondolataim kihúlt érzélem,
legyek világba kiáltó, ne okoskodó,
vagy szántásokban károgó varjúm.

Rohanó élet

Sietünk, szaladunk és rohanunk.
Egymás mellett eltrappolunk,
nem nézünk se jobbra, se balra.
Habzó szájjal vágózunk körbe-körbe,
mint megannyi lovacska.
Hé! Hé! Te!
Mondom a bakon ülve,
talán még időben magamnak.

Az én szívem...

"Az én szívem sokat csatangolt,
de most már okul és tanul.
Aki halandó, csak halandót
szerethet halhatatlanul."

Szám szól, sokat, mégis kevés.
Emlékeim tarka élményként,
mint elítélt bűnbeesés,
érkeznek kopottan esténként.

Többször botlott az érzelem,
öröm, bánat csontig lúgozta.
Daloló vigéc életem
a kegyetlen idő felfalta...

Így az utam vége felé
már fejem lágya végleg benőtt.
Tárt karokkal futok elé,
ölelni a halhatatlant, Őt.

József Attila verstöredéke nyomán

Öreges szeszély

"Emlémem több, akár száz éve gyűjteném
Fiókos a bútor, benne tarka gyűjtemény"
penészből fulladt dohos illat hömpölyög,
melyen át süt a múlt s telt kézzel könyörög.

Lépcsőkön felfelé jön, késve érkezik,
bár mit tesz, halottaiba vissza esik,
ahol csak sánta idők járják táncukat
s mézes kenetekkel tarkítják nászukat.

Amott tüzes lángot okád az érzelem,
fiatal erőt hordoz belül zsigerem,
de ez is hamar fáradtan zuhan egyik
rekeszbe, tovább sárgulva vágyakozik.

Jöttek a virágok füzérekbe fonva,
hullott a szírom, almot gyarapította,
finom illatuk ma savanyúan kereng,
némely időnként kacér álmaimban leng.

Álmom néha szét fröccsent vér maszatolja,
ölni tanítottak, védj és szeress, miként
legyél bűnös és angyal, senki sem mondta,
a megoldás mindig az, hogy tedd férfiként.

Roskad a bútor, alá kell támasztani,
felül alkonyom képei vigadoznak,
tömött fiókot nem kell helyére tolni,
az emlékek dohukkal is illatoznak.

Makacs öregember

Évei már veszejtőbe hullottak,
gondolatai rozsdá-marta filcek,
rojtos szavai lebegve csitulnak,
ha kérni kellene, akkor sem kérne.

Tekintetében a szelídség ragyog,
élete kiforrott, nyakas diadal,
szíve mégis kemény, dacos és konok,
tántoríthatatlan, mint sok fiatal.

Elveit az élet karcsúsította.
de híven őrzi sovány szilánkjait,
a valóság elméjét felnyitotta,
legyen, ki hallgassa konok kínjait.

Mindenhez ragaszkodik, mi van, mi lesz,
ha menni kell, megy szívós türelemmel,
sorsának nincs köze a végtelenhez,
nem nevet, azért tele szeretettel.

Világokat igazgatok:

"Világokat igazgatok:
üveggolyókkal játszom.
nem szeretnek a gazdagok:
árva gyermeknek látszom."

Nézzenek akkor árvának,
minden lelkükön szárad,
üres zsebbel is átvágnak,
nem fogom be a számat.

Repülünk az új világba,
könyöröghetsz Istenhez,
gazdagság ott már hiába,
a madár is veréb lesz.

Luciferrel paroláztok,
én angyalokkal játszom,
és az lesz, amit akarok,
nem vagyok, minek látszom.

Az idézet József Attila verstörédéke

Nem találok szavakat...

"Nem találok szavakat magamra".
Tükörbe nézek s visszanéztek,
mit írtam sirató falamra.

Bölcs vagyok, nem bolond,
mert bölcsé az igaz élet,
bolondnak a halál ad pofont.

Gonosz vagy kicsit jó talán,
gonosznak nincs lelke, igaz,
jó vagyok, mint apám s anyám.

Nyájas lennék, tán goromba,
szavaim kíméletlenek, inkább
szelídnek vagyok idomítva.

Gyáva vagyok, néha bátor,
bizony remeg kezem, lábam,
a félelem, a düh nekem mámor.

Minek a szó, ember maradtam,
és még itt is tovább vigadok
szétszórt, elfelejtett poraimban.

József Attila verstöredéke nyomán

Nincs közöm...

"Nincs közöm senkihez, szavaim szálló penész,
vagyok mint hideg, világos és nehéz"

Leszek inkább tudatos énem mögött,
lelkem a szeretet, költészet paradicsomában él,
kifelé hadakozom az igazságért mindenek fölött.
Izzó vasként jeges ködben tekergek,
kezemhez tapad a toll, hegyén a metsző szél,
tornyokat döntök, jéghegyként földet rengetek.

Világosságom pengéként hasít a mély sötétbe,
sérül az éj, rám csurog a mindent takaró szurok,
csak dühös szemek villognak tőlem megrészegülve.
Nehéz vagyok, mint nehezen megfejthető titok,
az észet súlyra adják, hallom, valaki felvihog,
szavaim mikor lesznek útjainkat jelző üvegkavicsok.

Egyszer majd mindent felvált a megragadott fény,
s énem mögül kilépve lelkemet újra élhetném.

József Attila verstöredéke nyomán

Kérkedő, fényesített világ

"Tenyerembe tettem lelkem:
nézd meg, milyen szép százlátó üveg!
De Ő gyémántokat szedett elő!
Mert Ő az embert sose érti meg."

Kitártam a szívem:
látod, egy gyönyörű szeretetkehely!
De Ő arany kalitkát tett elém!
Nem érti, neki ismeretlen ez a hely.

Égre emeltem tekintetem:
látod, hogy ragyog Isten kék udvara!
Ő fémmadarat kerestetett velem!
Neki ez a végtelen birodalma.

Szerelemre hangoltam testem:
látod, egy szirmait bontó szép virág!
De Ő ezüst hűrt pengetett nekem!
Igen, Ő, a kérkedő, fényesített világ.

József Attila verstöredéke nyomán

Egy hangszer voltam...

"Egy hangszer voltam az Isten kezében,
Ki játszott rajtam néhány dallamot,
Ábrándjait a boldog szenvedésnek,
Azután összetört és elhagyott."

...és a rám szakadt, ásító sötétség
hozzám simul rejtélyes színével,
a megfoghatatlan kezdet és a vég
benne alaktalan formát ölel.

Nyújtom a kezem szétesett időben,
hol vannak hátrahagyott perceim.
Pislákoló fényemet élesztgetem,
már omladoznak büszke hegyeim.

...és magamra maradt kis bűneimmel,
boldogságom az isteni dallal
búcsúzott, s kisiratott, szűk szemekkel
veszekedtem a hűtlen akarattal.

A cím és az idézet Juhász Gyula verséből való

Önvallomás

Gyerek voltam, talán újból az leszek,
lassan elfogy a porció, és nem is tudom,
még mennyi kenyeret eszek.

Sok történet szántotta elmémet,
a rossz és a jó barázdái, hol nyekeregve,
hol bódítóan zenélnek.

Szemem redőny mögül kandikál s lelket simító,
fülemben sztereóban játszik az üllő és kalapács,
arcom nem arcpirító.

Hátamon, igaz, már megroggyant az idő,
de púpként nem hordozom bánatom,
mert bennem virul a belső erő,
a szent Teremtő.

Lángoló élet

Élet, szórd rám a boldogságod, jöjj, várom.
Forróság tüze izzik benne, lángja vár,
mindent, amit adsz lelkem a szívembe zár,
s víg nappalokon mámorban úszik álmom.

Forró a föld, vigalmam reng talpamon.
Örömöm a magas egekbe szállt,
kurjantva pendítem színes bujaságát,
de nem csak "élet - ének zeng a számon."

A halál is benned él, tőle féltelek,
szerető oltárod előtt térdelek.
Imádlak Élet, hív édes gyermeked,

rajongna benned örökké létezni,
szeretné csodáidat kortyolgatni,
hogy teste viruljon és elérje hőn vágyait.

Bolondos öröm

Sarokba állítottam bánatom,
meglengettem kalapom,
sanda szemek néztek rám.
Megbolondult ez az ember tán?
Hejehuja, haj!

Ne féljeteek emberek,
csak rám kacsintottak a verebek.
Talpam alatt duruzsolt a szél,
örömöm a hátán felétek útra kél.

Hejehuja, haj!

Masnit kötöttem a lábamra,
tánclépésem bizonygatja.
Mondom, pajtás, ne szomorkodj,
rúgjuk együtt a port.
Hejehuja, haj!

Öreg vagyok, de nem rozoga,
bukfencet vetek bárhova.
Nem kell ide semmi más,
csak mindenkit kerülgessen a frász.
Hejehuja, haj!

Meglátod majd, nincs itt bánat,
nincs itt semmi baj.
Hejehuja, haj!

Metrólépcsőn

Kalimpáló, bordás fokokon
lassan mélybe zuhanok,
a korlát pörög magában,
kapaszkodok, de hiába,
kezem előre lódul,
lábam utána kiabál,
van, aki kaszál.

Lent ásít a mélység,
alján pörög a népség,
nyitva a látványpékség,
illata étvágyat indukál,
egy zsebes bazsevál,
üres zsebekben időz,
sehol egy csősz.

Talpam alatt fogaskerekek,
bordás fokok süllyednek,
nyekkennek, nyikkannak,
a "bátrabbak" kapaszkodnak,
a mélység lassan befogad,
egy virágárus tábla
birizgálja horizontomat.

Végén fésű feni a fogát,
mereven néz egy-két pofát,
magas sarkok imádkoznak,
kutyusok ölben lapulnak,
hirtelen gyorsul a rakomány,
ez tény, nem talány,
eszem fényes, katapultál.

Üres ébredés

Tétován nézem reggelem,
kitekintek gondolataim mögül,
semmire sincs ötletem,
pislog a szürkeállomány belül,
magával húz álmaim visszhangja,
a párna serclije kemény,
bordámat nyomkodja.

Szemeim résnyire tapadtak,
a fény szemet szúr, kegyetlen,
gondolataim mattot kaptak,
az ásítás egyetlen reflexem,
szökik az oxigén,
marad a már fájdalmas,
üres gyötrelem.

Morzsa hullik

Morzsa hullik az égből,
osztozzatok rajta, gyerekek,
én nem tartok veletek,
elég a tündérmeséből.

Egy harmatcsepp is hullik,
itassatok sok kis egeret,
cincognak, jaj, szegények,
és a macska egyre csuklik.

Apró szellő fújdogál,
és nem zörög a ronda haraszt,
ha gazda irtja a gazt,
pollen, szellő is messze száll.

Ugatva beszélni

Egyik reggel a kertünk alján,
a szomszéd kuncsorgott, nyöszörgött,
az alacsony kerítés mögött
a kutyám vihogva üvöltött.
Én csak néztem, álltam bambán.

Viselkedések keverednek,
érdekes ez, kutyául tetszett,
hallom, látom, kutyám kegyvesztett,
a szomszéd lelke pedig sebzett.
Így születnek a sérelmek.

Egész éjjel ugatott a dög,
mondta félszegen, vicsorogva,
kezével felém hadonászva,
fogai közt "fohászt" mormolva.
Bele szorult ezer ördög.

Mi lenne, a kutya beszélne,
és az ember Holdat ugatna?
Miért? Nem érti, találgatja,
még kutyám is mosolyog rajta.
Szomszéd, van e több kérdése?

Az ember ugatna, az kínos,
döbbenetes lenne bizonyára,
Ő csak beszéljen lenyugodva,
bízzuk az ugatást a kutyákra.
Egyébként kutyám nem harapós!

*Pasa nevű, 11 hónapos, német juhászkutyám az éjjel ugatni
merészelt.*

Nem! Nem!

"Nem! Nem! kellene tiltakoznom
s azt suttogom: igen, igen,
hogy a sors ringatózást hozzon,
a tenger sírás vizeiben."

Fojtogatja kissé torkom,
megakadt vajúdó csutka.
Lelket cibáló, esztelen kordon,
érzelmeimet gúzsba fonja.

Kacajom repül hörögve,
nyöszörgő szél hátán.
Szekezem rohan lelkesen, zörögve
s koppan a sötétség falán.

Keresnem kellene lágy fuvallatot,
hogy andalító zenét hozzon,
mégis vihart zenélek, élek
és a sorssal csendben vitatkozom.

József Attila vers töredéke nyomán

Az örület szélén

Hálni jár belém a tudatlan lélek. Félek.
Rángatódzik az éj, lázasan didereg a hajnal.
Búskomoran magamra hagytak, elillantak a remények,
hallod! Érzem, valami baj van önmagammal.

Az ész sűrű bozótján át vágom gondjaim.
Végtelen magasságban, gond nélkül pörögve,
szétfroccsent sejtek centrifugája koponyám.
Alattam vigyorog lelkem maradék öröme.

Sötétben remegek, kialszom semmi fényem.
Testem a délceg pokol kőpadján henyél.
Vétkeim gyötörnek, megbocsájtásért esedezem.
Hiába! Hiába! Mindenki csak beszél.

Segítsetek

"Segítsetek, hogy meg ne öljem,
hogy hirtelen ki ne töröljem
a világ képei közül."

Erjedő szó gőzétől megrészegültem,
mámorban úszik bűnös képzetem,
kullogok a sorban megszégyenülve,
zavaros fejjel ellenszegülve.

Magamban vagyok, s a vad gondolat,
mi sajdítja törékeny csontomat,
miért kiált bosszút karjaimban,
a választ keresem bűneim kútjaiban.

Segítsetek, hogy végre meglelhessem,
hogy az életet kegyesen megszegjem
a Sors törvényei mögül.

József Attila vers töredéke nyomán

(II.)

Elmeháború

Elmeháború

Tótágast állt bennem a tegnap,
rám zúdította kíméletlen gondjait,
vért izzadt a remény, de mégis
habzó szájjal rendezte csapzott partjait.

Ma vétkes tények kergetőztek,
köztük pengeélű igazság kaszabolt,
az egészből hamar két fél lett,
így a jó és rossz azonnal hadba vonult.

Hangyák a téren

Mikor a fáradt értelem maga mögött hagy,
fejemben halk kattanással kapcsol a homály,
hangyák lepik el a teret, az elmém kihagy,
s csak apró réseken dereng át a félhomály.

Mellényzsebemből előveszem akaratom,
és nyomban nem hagy magamra a józan eszem,
fülön fogom, megragadom renyhe grabancom,
s félhomályból fényre tántorog az értelem.

Lázadó gondolat

Belül hasogatja a csendet lázadó gondolatom,
miért van így, miért nem úgy, vele együtt bosszankodom.
Talán elfogadja a látszat erőltetett mosolyát,
előtte terül, s kerülnie kell a langyos pocolyát,
közben jön felé az értelmetlen, vihogó üresség,
de nem engedi, hogy engem megfertőzve újra szülessék.

Hang gördül

hang gördül
a sarkon
fordul
a körhinta
kerék
kerek kalapja
szétveti
tekintetét
nagy a tét
ha gördül
a hang
és a sarkon
fordul
a körhinta
kerék
kerek kalapja

Bűntudat

Mikor mardos a bűntudat,
eléd tálalja múltadat,
hogy miért született a bűn,
és mikor ébredt a tudat.

Falhoz állítja lelkedet,
kihallgatja az énedet,
mi történt, hol is hibázott,
megmérgezi a lényedet.

Nincs irgalom, semmi átok,
kikezdi a boldogságot,
aláássa hangulatod.
Kaphat a bűn bocsánatot?

Pillanatnyi keserűség

Torkomban érzem a keserűséget,
megfeszült szám belül némán vacog,
grimasz kenegeti szét a döbbenést,
jönnek s roskadoznának a bajok.

Kínos érzések ezek, de nem hagyom,
lelkem feljajdul, ráncai múlnak,
szívem a helyén, nem bántja fájdalom,
gondolataim jól összebújnak.

Szárny nélküli gondolat

Szárny nélkül torz a gondolat, vergődik esztelen,
jégbe fúl, megdermed az ólomlábú értelem,
ha felébreszti a láthatatlan "aha" élmény,
körbezengi néma partját sűrke kérge szélén.

Mikor szárnyat kap, átsuhan az álom útjain,
jót, rosszat tervez labirintus bogas ujjain,
csak jönnek, tódulnak, tolongnak a csontos kapun,
onnan kireppennek, s felharsan az univerzum.

Szorongás...

szorongás árnya kívül belül lelkedben
csörgedező patakként vájja medrét
alattomosan hasítja a lét szeletét
keresztbe kasul sápadt véredben

csobogása riasztja feszült énedet
lassan árkot ás magának és mélyíti
térdre rogyva előtte elmédet kibérli
s ott alattomosan szétzúzza reményedet

ha gondolataid ebbe a mederbe tereled
berágnak magukat felemészt a félelem
ők döntenek mikor jön a feloldó győzelem
egyedüli védőbástyáid tudatod színterében

Gondolatok a képmutatásról

Merengek a csalfaság felett,
a lelkem sír odabent,
becsapni őt nem lehet,
mert nem engedem senkinek.

Csak úgy köröznek a keselyűk,
alattuk torz kép, tetemek,
tisztelességből megbékélek,
ezért láncra vernek az istenek.

Foglya leszek hamis börtönüknek,
rács töri hiszékeny fényemet,
igazságért bennem dörömbölnek,
muszáj, sorba állítom a tényeket.

Piros alma, mézes dió,
frissen szedett lódítások,
férgektől virul a rigó,
azt hiszem, ez emberi átok.

Elveszett lélek

Tétova, gondterhelt, valami rémlik,
fejébe veszi, nem ilyen volt talán.
A múlt temetőjében a sötét kifehérik,
meglelheti magányos világa oldalán.

Boldogságban élt, erő és támasz volt,
fénylett, tündökölt, a testet szépítette.
Szívében harag helyett szeretet ragyogott,
társával a lét mennyországba vezette.

Sorsa megfakult, erényei morzsolódtak,
darabokba hullott jelenét magával cipelte.
Az emlékei fájdalmasan morgolódtak,
múltját keresve tisztító tüzét élesztgette.

Léleksikátor

Sötét homályában szűk út dereng.
Eldobja magától a jót, a kedveset,
a rosszal cinkosan összezseng,
pislákol a jövő, elhagyja a terveket.

Világító ablakából bűn integet.
Olcsó kéjért, mámorért sóvárog,
faltól falig dülöngél a szeretet,
árnyat simogat, a bűz orrába szivárog.

Vére lüktetése sötétben neszezik.
Ideje kopogó cipőkben jár,
a szív dobbanása még áthallatszik,
a zugokból felnyög a reménysugár.

Szétzilált lelkek

Tisztító tüzek fényei mellett
parttalan, szétzúzott tekintetek,
a pohár csordultig, jelzett,
torz vigyorral merengenek.

Levegőt fújtatnak, kapkodják,
a semmit nézik, eszüket veszítik,
közben könnyeiket dalolják,
a bánatot szerteszét ömlesztik.

Lelkük fájdalommal keveredett,
gondoktól cibált savanyú szívek,
Én az Énnel ok nélkül perelhet,
s kirekesztett világban élnek.

Kicsorbult lélek

Újból feltámad, táncol a kicsorbult lélek,
távoli fények jelei mind kapaszkodó érzések.
Összeroppant, aggastyán idő remeg és tördelgeti,
sötétben lebegve magasba emeli,
hogy darabokra essen hátán cipelt, kikezdett élet,
s nyüsztetés töltse be a vezeklő teret.
Keresi, kívánja a cellába zárt boldogságot,
körömmel marja a repedt vakolatot,
körbenéz, de hiába minden, csak mozdulatlan a fal.
A megdermedt habarcson lecsurog a dal,
mint tíz köröm őrzítő zenéje, szól rozzant bádagon,
pusztulnak a sejtek, és kifordul a nyom,
és a talajon követve elhal lelkek temetőjén.
Ott megáll a tánc, végleg élet veszíti teste peremén.

Milyen az igazság?

A fejemben csoszognak a gondolatok,
kintről dereng homályos ablakon,
fényesednek sejtjeimben a lenyomatok,
valóság és tudat, kié a hatalom.

Lecsurgó festék szálkás deszkafalon,
legyen az csúf, kegyes, vagy meztelen,
ragyoghat vésett márványfalon,
versekben szépen konghat üresen.

A tudat esetenként csúfnak ítéli,
mikor leveti hamis ruháját, meztelen,
kegyesként önfeledt, a lelket kíméli,
pillanata a rossznak, jónak sejtelem.

Könyörtelen kopogtat az ajtón,
kérdőjelként a fejfánkra telepszik,
valóságé lesz az áhított hatalom,
a tudat kifosztva, fáradtan elcsendesedik.

Tudatalatti

Ott bent és lent a mélyben,
láthatatlan gazdagság,
él és virul elménkben,
egy titokzatos szép világ.

Egy feneketlen tenger,
kínálja a csodáit.
Tisztára mossa ha kell
múltunk halvány képeit,
s előhívja végtelenszer...

...vagy éppen bonyolítja,
bennünk a tudat álmát.
Nem pihen, szabályozza,
a szívünk dobbanását.

Háttérben munkálkodik,
ez örök energiánk,
amelyben ott áramlik,
él az intelligenciánk.

Nagy áldás az ereje,
ézelmeket válogat,
lelket épít testünkbe,
nélküle sivár a tudat.

Ajtót nyit a külvilágra,
hogy bölcsen éljük életünk,
magunkkal jön odaátra,
így lesz örök létezésünk.

A vágy

"Én azt akarom, bár ostobának látszik
a vágy, mely az elmém kockáival játszik",
ne törjön lelkeket, szívet ragyogtasson,
szemeim behunyom, hogy lágyan ringasson.

Lengjen előttem céloom arany fonalán,
hogy vágtházhassak a boldogság fogatán,
elérve őt, ha kell, sajtó testemen át,
leküzdve minden csalfa és rút akadályt.

Mikor álmaim utat adnak a mának,
vágy ujjongva örül a lét mámorának,
elmém a játékot maga mögött hagyja,
és a beteljesülés ízét kóstolgatja.

Az idézet József Attila egyik verstörredékéből való

A félelem

Magában hordozza az ősi erőt
felettünk, közöttünk elemi harca dúl
belül szorongás gyárt sebző szilánkot
az emlékek óvatos karja mélyre nyúl.

Érzelmek vég nélküli, konok harca
előre vetíti a képek fájdalmát
hirtelen zárul a tudat kapuja
hogy a test átélje a kínok panaszát.

Élet birodalma, hol bukdácsolunk
felkapjuk fejünket, máskor megremegünk
megtorpanunk, gyáván visszavonulunk
hogy békében dőcögjön tovább szekerünk.

Ellene van a hit, bátor kiállás
a mindent elsöprő önzetlen szeretet
amit soha sem kísér jajkiáltás,
megvédi a tiszta lelkeket, szíveket.

Ketrecbe zárt indulat

tűzben fellobbant apró gondolatok
szét égetik szurkos, vélt bűneiket
öntudatlan, őrzöngő áldozatok
keresik hűtlenné vált helyeiket

külvilág kihívó, fura vigyora
hergeli a lila ködben tévelygőt
ki súlyos koloncot tesz a nyakára
ne tudja elnyelni mérgében a föld

boldogságból induló vágyakozás
vagy harag szülte, vérig sértett bánat
szabdálja a felhevült várakozást
vásott rácsokba megakad a tudat

a porrá égett üres gondolatok
holtta tapadnak az én sötét falán
így a valódi érzelem csak vacog
elpirul, mint egy szégyenlős utcalány

Félelem nélkül

Magzatként még élvezted a békés világot,
az anyai éden áldott szent tengerével,
övezett szigeten az Úr óvott kezével,
vigyázott rád, mint tündöklő égi királyod.

Csak hamar találkoztál a földi élettel,
érezted a fényt, a szülői melegséget,
Isten az anyákra bízott minden gyermeket,
csak nem számolt rejtett emberi gyengeséggel.

Apadtak a fények, hol hangok erősödtek,
rezdültél, riadtál, néha csak szemed rebbent,
mesék, nagyszerű hősök, még fátyol sem libbent,
gondolataid sorban bátran előjöttek.

Mindened meglett, elérted amit akartál,
körülötted forgott, éltetett a szeretet,
semmi nem tudta elvenni vidám kedvedet,
ha valami nem sikerült toporzékoltál.

Magad mögött hagyva vidám gyermek korodat
hittel, emelt fővel kezdted élni életed
és már rég elszakítottad szent zsinórod
bátran tervezed félelem nélküli holnapjaidat

Átkozott képzelet

Időnként rám telepszik a téged féltő félelem,
olykor élesen belém hasít a kízó képzelet,
lesújt, rágcsál, a fájdalmat nehezen viselem,
porrá dermedek, túlélni majdnem, hogy nem lehet.

Lelkem benned sír tovább, én már nem vagyok,
rám ragad a látvány elnyújtott lomhasága,
körülotted segítő kezek és jajgató asszonyok,
felfelé száll kínos sóhajod torokszorító imája.

Hallom kötelességed kényszerből fakadó némaságát,
csak túrsz, szenvedsz egy távoli boldogság reményében.
Látom arcodon a könnyben áztatott torz öröm fintorát,
szíved idegenként dohog érzelmeid elfojtott ketrecében.

Ó! Átkozott, szörnyű képzelet, vagy látomás,
segíts elúzni megváltóm, én mindenható Istenem,
lehet akár poklot, mennyet idéző rémlátomás,
az élet itt a földön zajlik, ez megnyugtató intelem.

Elszabadult szavak

Jeges pára lebeg felette, s olvad hebegve,
mint cifra bádogsisakban lenne temetve.
Belőle torz vigyorral kandikál a zavaros,
királyfi fehér hátán, és felsír a Taügetosz.

Riadót kukorékol az álomból ébredt értelem,
lila köd mögött dereng, rendet tenni képtelen.
Lassan szétgurulnak, térben ütköznek,
szikrát szórnak, tücskök hátán zenélnek.

Néha nem árt lelassulni

Igen, felfelé megyünk, majd lefelé,
jól érzed a magasságot, főleg a mélyt,
a vágy csak csapong bennünk mindenfelé,
kicsordult boldogság sorvasztja a reményt,
pedig erre mindig szükség van, míg élsz,
a gond fentről is lehúzza a szegényt.

Az idő hamar a lovak közé csap,
és a monoton vágta búsan zenél,
kiszáradt inak feszülnek öregként,
ló nyeríteni sem tud, nem is harap,
mikor gőzölni kezd szegény pára,
felhúzza ínyét, s időnként hátrakap,
inkább pakoljunk az idő szamarára.

Sokszor kondul a vészharang

Kondul a vészharang,
emberek rezzennek,
karjukat széttárva
szanaszét rebbennek,
zúdul, csak jön a baj,
zörögve szétgurul
a sátáni kacaj.

Életek költenek
remény fiókákat,
itt vannak köztetek,
keresik útjukat,
mitévők legyenek,
batyukat lerakják,
lelkeket lehelnek,
és a testekben zeng
ismét a szabadság.

Farkasok az Életben

Mikor megláttam a farkast a mezőn,
nincs baj, ő a főszereplő a mesében,
a bárány kissé odébb a legelőn,
talán egy jó, vagy rossz ember szerepében.

Egyszerre indultak, a patak partjára,
a bárány oldalazva, félve haladt,
a mérges farkas fittyet hányt a világra,
most is vigyorgott, fitt és vidám maradt.

Az életet adó víz csobogva kínált,
a fejüket víz alá merítették,
meglepetésem ijedtében felkiált,
a kíváncsiságomat feszítették.

Miután bendőjüket tele töltötték,
megrázták csatakos, borzas testüket,
ázott fejüket egyszerre felemelték,
a bárány levette ázott köpenyét.

Erre két bős farkas állt egymással szemben,
üvöltve, dühösen egymásnak estek,
emberi ész ilyen példát nem követhet,
nem lehet farkasa az ember, embernek.

Gondolatok szabadsága

Szabadon járnak,
csont falakba nem ütköznek,
kötelet nem kötöznek,
ha eldőlnék, újra állnak.

Zászlót bontanak,
megsértenek, békéltetnek,
rosszat, jót akarnak,
győzelemtől ittasak lesznek,
időre így maradnak,
tisztulásért gyónni mennek.

Halványodnak, fényesednek,
álmaikban álmodoznak,
múltat idéznek, jelent keresnek,
éden kertben sétálgatnak,
pokol szélén táncolgatnak.

Imádnak, utálnak,
menedéket nem keresnek,
Istent hívnak, tagadnak,
elképzeléseket terelnek,
örömükben bolondoznak,
határtalanul szeretnek.

Önfegyelem sajátjuk,
beszédre sorakoznak,
hangba, szóba fúl szabadságuk,
dolguk a gondolat katonáknak,
hogy a szabadságért,
áldozzák szabadságuk.

Juventus ventus

Pocsolyaszagú világ felett fülledt levegő lebeg,
sorsok szédelegnek, lelkük erős, életük szendereg.
Monotónia húti a feltörő hangokat, nincs kiáltó üzenet,
hol vagytok, igaz merészek, tollat elő, lóduljon a kezetek.

Jön a titáni szél, feldúlja az abroncstól feszülő rendet,
betör erővel, és forró széllel hevíti a langyos testet.
Felborzolja a kedélyt, tőle zengnek a közeli hegyek,
tajtékoznak a tengerek, felkapják fejüket a hallgatag
bölcsek.

Zúdul előre, utat vág sokakat magával repítve, tevékenyen,
gyorsul az élet, hevül az érzelem, s hasít a kitörő értelem.
Erejével elfúj a füstölgő fejek felett, élénkíti a tüzet,
nem kiált, csak üzen, s fuvallatában ott van a segítő
szeretet.

A lét sáfárja

"Lezúg az élet habzó tengerén
a lét hideg sáfárja, a halál."
Magával ragadja a bűnt az éjjelén,
mosdatlan testet, mindent megtalál.

Senkit sem kímél, ti boldogok,
romba fúlnak a kigyúrt eszmék,
s korhadt fatörzsökön a moszatok
megtapadnak, mint rothadó korkép.

Fagyosan metsz a kérkedő arcokon,
merev vigyorral hullajtja a szegényt,
a gazdag kapaszkodik a behajló ágakon,
egyik sem képes menteni életét.

Árktot mos a szellem temetőjében,
összedönt bálványt és holnapot,
válogat a jók és rosszak lelkeiben,
kezében tartja az őrzöngő világot.

József Attila verstörédéke nyomán

Válaszút

Ne riadj, gondolkodj,
emészd és vedd össze,
látod igazam lesz,
terem gondolataid vetése.
Ne töprengj, cselekedj,
építs és nézz körbe,
milyen igazad lesz,
rád mosolyog a vetésből fakadt,
két kezed gyümölcse
életteddel megbékélhetsz.

Lehet velős csont is,
lelkedben süllyedj mélyre,
mikor kéjjel szürcsölöd,
majd megvádol,
az agysejtek zenéje.
Gondolkodj és cselekedj,
tanácsaimat mérlegelve,
dönts, mi kell neked,
két kezed gyümölcse,
vagy az élet krémje.

Lőn világosság

Fény, sikoltva,
metsző értelem,
kemény csont,
gátjain csapkodja,
az elme tudatos
hullámvilágát...

Gondolatvetület

Tükörből visszavert,
gyöngyöző gondolat,
gördül a csempe falán,
cseppekre bontogat,
fél úton a fuga nyakán.

Lent tócsákban állva,
kiszáradt sejtekben,
szomjasan memorizál,
végül dermedten vár,
s billen parafa ladikján.

(III.)

Múlt emlékei

Múlt emlékei

Gondolataim szerteszét gurultak,
mikor a múlt emlékeit bogoztam,
mindenütt nyomok, tán elillantak,
a maradék kérdőjel mellett maradtam.

Rögös volt az út, merre mentem,
mindig figyeltem a sors üzenetét.
Megérte, vagy eszemet veszítettem,
soha nem érdekelt a tét.

Ha kellett, kínoztam magam a semmiért,
marcangoltam lelkem, testem nem kívánta,
térdre kényszerítettem mindenkiért,
ami szemben álló erjedő világ ma.

Jobbra vagy balra húztam, üvölném:
az élet nem egyenes, görbe, ezért
nincs közép, göröngy törte csontkemény,
akkor is küzdeni kellett a becsületért.

Mi történt, mikor meglátogatott a halál?
Megegyeztünk, még korai siratni életemet,
akkor kezdtem érezni, az Élet rám talált,
a Sors felköszöntött, bearanyozta léteimet.

Ömlesztett múlt

Mikor visszatekintek életemre,
csak legyintek sok mindenre,
van, ami semmiség volt,
van, mikor az élet csúfolt,
golyózápor nem szagatott,
lövészárok nem bújtatott,
a rosszakat kerülni nem tudtam,
a véres rongyot körbehordtam,
tisztá ésszel, tiszta kézzel,
mindig újrakezdttem, újraéltem,
kiéleztem és késhegyre mentem,
mindezt tettem hideg fejjel,
skalpjaimat lobogtattam,
tettem, mert konok voltam,
s elhívatott sok mindenben,
érzéseim hirtelen jöttek,
hátat fordítottam sok szörnyűségnek,
ajtómon sokan kopogtattak,
senkire sem hallgattam,
ez az én utam, ömlesztett töredékem,
az élet kegyetlen és jó,
élem boldogan s önfeledten.

Felföld

Hegyek ormai között feszülő völgyek,
kicsattanó virágok, bokrok és tölgyek,
elátkozták szépségükben e földet,
hol sok szent, csörgedező patak ered.

Fölöttük büszke bástyák még őrt állnak,
népek jöttek, toloncoltak, maradtak,
csapást vágtak, fújtak a harci lovak,
harcosok, vér, fűbe harapott fogak.

Sokat szenvedett ez a táj és ember,
perzselt a tűz, évek teltek, vagy ezer,
volt és van itt pogány, szent, szegény, gazdag,
létért küzd most, mit érnek dicső szavak.

Ma már a népek vitája oly kevés,
csak zörög a haraszt, ennyi az egész,
a méltóság térdel és sárban kúszik,
"sehonnai", ki hazáján alkuszik.

Rendezzék a kiforgatott elveket,
s helyére tesszük szíveket, lelkeket,
mikor a népek már összeborulnak,
dicsérhetjük eget, földet, múltunkat.

Szőgyén

Szél hátán érkezett ...

I.

Emlékek kopognak a szülői ház ajtaján.
Megremeg a szű, feltámad a halott, korhadt fán.
Elszabadult zsalugáter csapkodja a falat.
Odabent már por, homok lepi az üres magányt,
hol szétterül a múlt édes, savanyú illata,
a penésszel festett képek tarka hangulata.

A sarkok most is tágra nyílt szemekkel figyelnek,
bennük fehér penész örül a dohos életnek.
A fal mellett állt bölcső ringatott, felyekergett,
kint elszabadult szárnyakkal a halál süvített,
anyám fölém borult, védte zsenge kis testemet.
Nem tudom visszatartani felnőtt könnyeimet.

Apám sehol. Messze innen sáros vér tapasztja,
nem a hazaszeret küldte az esztelen harcba.
Fölötte döntöttek, indulj, magyar, ne nézz vissza,
tied lesz világ, föld és jövő, más minek neked.
Ment és ölt. Mondta, a rum szétszedte józan eszem,
tudom bűn, de értetek tettem, amit tettem.
Majd fogság után visszatért, tanárként felnevelt.
Most is látom markáns arcát, egyenes tartását,
érezem szeméből áradó örök szeretetet.

Az üvegszilánkos ablak az udvarra nézett.
Itt suttogtak férjüket veszített asszonynépek,
vagy kút alján, imáikban véltek menedéket.
Egyik nap német, másik nap orosz zörgetett,
"Zind ruszin hír", "Nyemeckijeszty", kérdeve kiabálták.

Visszhangzik a csend, felettem repdeső madárcák,
mindenütt gaz, vadon élő, elhagyatott világ.
A szél lassan csendesedett, emlékek maradtak,
őrzik a néma fák, az odavezető égi utak.

Emlékek tolongnak

Emlékek tolongnak itt belül, hogy világgá kiáltsák,
az idő fogatlan szájában megmaradt valóság
miként idézi fel a kitörölhetetlen múltat.

Előjönnek, bármilyen szelek tombolnak vagy lágyan
fújnak,

felvillantva hű képeiket, mély alázatra nevelnek,
és érzem, szüleim a mindenkori ünnepeltek.

...éji harang zúgása lánctalpak csikorgó hangjával
vegyül, köztük megroggyant testek izzadt szuszogással
szökellnek, mint riadt, úzótt vadak fegyvert cipelve,
borgózós lehelettel, életet életért, csak előre.

Földre taposott érzelmek, égbe kiáltott, csúf káromlás.
Dombról csak úgy zúdul az őrjöngő fegyverropogás.

a torony időt feledve bátran tör a magasba,
teste Isten háza, belül némán magába zárta
a visszafojtott lélegzetek, félelmek kínjait,
hol bénultan hallgatták a halál tompa puffanásait.
Beszivárgott a füst, remegett a föld, inogtak a falak.
Eggyé vált mindenki a Megváltó szárnyai alatt.

lassan halkul az eszeveszett, dühöngő morajlás,
még távolból hallik ütemes, fémtorkú ugatás,
tüzes csóvákat okádva kihunyja éles fényét.
A szent hely érintetlen, melynek félve kinyíló kapuján
kibújó emberek kezüket ég felé emelik furán,
hogy hálát motyogva keressék az Úr tekintetét.

Kivirradt, a félelemtől szétesett a hajnal.
Összedőlt házak, istállók, megvadult, kósza lovak,
az útmentén néhol mozdulatlan emberi testek,
kiégett harckocsik, lánctalpakokkal szétszántott kertek,
nyüsztő, sérült kutyák, borjak, szárnyasok zajongtak,
túlélők rémült, fehér arccal romok közt kutattak.

Kis falutól délre füstben lebegett a horizont,
mondták az öregek, tél végére Pestre ér a front.

*Szőgyén, 1945. január 7. és február 28. között, hol német, hol
szovjet katonai offenzívától szenvedett.*

Szél hátán érkezett ...

II.

Szél hátán érkezett emlékektől szívem megremegett...
Még ott bujkáltak a lelkek a rémület fogságában,
a hűvös szellő elfúj a pusztítás romjai felett,
zsenge tavasz keresni kezdte helyét, de mindhiába,
mert nem lelt, csak összetört testet, leépujt szeretetet.
Háború keserű füstje szállingózott a faluban.

Kisbíró fia dobolta ki a hírt, hogy minden magyar
teljes ingó és ingatlan vagyonától megfosztatik.
Dobpergés üzenete lelket cibált, szíveket facsart,
csak álltak az emberek, hír még el sem ért a tudatig.
Elveszett álmok képei suhantak, torok kiszáradt,
a büszke tekintetek is fakó siralommmá váltak,
felőtté vált a gyermek, mindenki aggastyánná fáradt,
már gyilkolni szerettek volna a dédelgetett vágyak.

Az "anyások" kis csapata egy szekérnél gyülekezett.
Sírás, halk szipogás megtörte a kínos, üres csendet,
tétlenség a dermedt bizonytalansággal keveredett.
Anyám karján egy csecsemő arca pirosra kicsattan.
Márciusi hideg harapdálja a horkanó lovat,
befogva áll és öklömnyi szemével bambul riadtan,
hogy merre induljon, nem tudja gazda, se az utasa.
Mögöttük idegen katonák, előttük háború van,
jobbra fenn a Kárpátok sokat ígérő havas csúcsa.
Elkezdődik az emberek szomorú kálváriája.

*"Anyások", így hívták az anyaországból a Felvidéken
letelepedett, közigazgatásban dolgozókat.*

Egy menetgyakorlat közepén

Zsibbad a test, lendül, mert akarom,
legyek elszánt, célok sanyargatnak,
szám kiszáradt, magamat biztatom,
kínjaim a feladással alkudoznak.

Talpamon hólyagok kínozzgatnak,
bokám nehézkes, ólommal puffadt,
bent tüzes csontokat kovácsolnak,
a monotonia cipeli terhemet.

Menned kell, életet menthet a perc,
jaj, számolgatnám a lépéseket,
még százhusz ingatag lépés per perc...
de csak már a halánték dobolja mindezt.

Lábaim önálló útra kelnek,
agyam egy szemlélő, nem kontrollál,
szívemben ott élnek a remények,
elszabadult akaratom most is helytáll.

20 km-es menetgyakorlat teljes felszerelésben

Árnyékkatonák

Szikra kellett a kemény szóhoz,
égre emelték tekintetük,
hol egy üstökös csóvát rajzolt,
de "elfogyott a regimentjük".

Fent már lámpások virrasztanak,
kósza szél libbenti fényüket,
árnyékkatonák hajladoznak,
kik vakon vezetik önüket.

Sötét partokon menetelnek,
kerülgetik hősök halmait,
hogyan kárpótolják nemzetüknek
lángba fulladt sűrű hamvait.

Hősi halált halt katonák emlékére

Parancsnok döntéshelyzetben

Ott áll elől tetre készen a döntés karzatán,
fejében hangzik, egy mindenkiért, mindenki egyért.
Fesztes teste észrevétlen beleremeg talán,
érzelme jó mélyen gúzsba kötve, felel az életekért.

Több kérdő szem figyeli minden mozdulatát,
értelme peremén pörög az ésszerű talány.
Megoldások suhannak, veszik fel az idő fordulatát,
de nem rogyasztja meg se felelősség, se magány.

Bejárja szellemének láthatatlan útjait,
tudja jól, nincs idő, a jelen gyorsan a múlté lesz.
Nem lát mást, csak gondolatai vetített céljait,
érzelmi és értelmi energiát mozgósít a tettekhez.

A helyzet értékelése megalapozott, kemény,
döntése megingathatatlan, átadja a győzelem akaratát.
A harcos fejekben, szívekben kitárul a remény,
és lehuny szemmel, vakon követik minden szavát.

A "magyar samuráj"

Határozott kiállás, egy szempár,
szúr, mosoly ott elől az íriszen,
laza tartás, erőtől rogyant váll,
mindig győzelemért küzd keményen.

Egy fő irányában úzi magát,
hogy felszínére hozza erejét,
remek vágyainak áradatát,
és magában érző képességét.

Állhatatos és elkötelezett,
igazságra építi életét,
elődjének lekötelezett,
tanítja a szabadság eszméjét.

Útja mindennapokon túlvezet,
egy birodalomba, ahol a több
belső énje igényéből ered,
nem riad villámtól, s ha menny dörög.

Ember, ki látja a láthatatlant,
érzi lehetetlent, felismeri
az ösvényt, a szívvel járhatatlant,
a haragot mindig félreteszi.

Olyan, aki mindenkor megfelel,
élettelen elveket mellőzve,
lángolva örökös szenvedéllyel,
másokat példájával meggyőzve.

Minden nap úgy ébred, hogy a szíve
nem is azért dobog, hogy csak éljen,
hanem teste, lelke, erős íve
a kiválók fölé emelkedjen.

*Furkó Kálmán ny. honvéd ezredes 7 danos karate mester
tiszteletére*

Beélesítve

Fenn ülök a lesben,
kiépített betonketrecemben,
távolba figyelek,
kezem a fegyveremen.

Izzik a forróság,
sziklákról visszavert kínok,
fenn keselyűk, lent halandóság,
titkolt félelmemmel bajt vívok.

Feszülten merengek,
gondolataim messze járnak,
emlékképek élesednek,
vágyakat diktálnak.

Látom-e még a hazámat?

Külszolgálatosok emlékére

Honvéd tűzszerész

Fentről kiált az intelem.
Vigyázz, katona, ne odalépj!
Borzongás hullámszik gerincemen,
lábam, kezem még ép.

Élve temetett fémtestek
hidegen mosolyogják a halált,
háborúkat kísérik a rémtettek,
miket gyilkos emberi elme kreált.

Fentről kiált az intelem.
Vigyázz, katona, ne odanyúlj!
Nem hallottam, édes Istenem,
mindenki fedezékbe búj.

Robbanás rázza meg a világot,
egy bátor lélek Mennybe száll,
örökké ragyogni fog virágod,
köszönjük, nekünk életet adtál.

*Szolgálateljesítés közben hősi halált halt honvéd tűzszerészek
emlékére*

(IV.)

Ölelkezik az ember és a természet

Tavaszi impulzusa

Ritmust vált a lelassult, fakó lélek,
halk muzsika szól, simogat, odabenn
mámoros zsidongás, már nem is kérek,
magától előbúj a fény az égen.

Ébrednek az álmát alvó remény,
elsimulnak a fagy morcos redői,
langyos szellő fúj a sejtek peremén,
összebújnak az élet szeretői.

Megfáradt szívek nyitják kapuikat,
és szárba szökken a zsenge szeretet,
parazsak lobbantják tűz lángjaikat,
ölelkezik az ember és természet.

Tavaszká

Érintésedre nyílnak a rózsák,
neked virágzik a tarka mező,
sarjadnak az álmos, szürke ágak,
zöldbe öltözik a lomha erdő.
Földönfutók lesznek bú és bánat,
minden madár repdes, s neked dalol,
benned virul a tiszta érzelem,
a Teremtő ereje átkarol,
és tied lesz az örök szerelem.

Hórusz

Egy sólyom hasítja ketté a bércek havas tetejét,
hogy felébredjen álmaiból a jeges kőrengeteg,
a múlt áthatoló vijjogása jelzi szent erejét,
távolból a sziklák falán pendülő hangok zengenek.

Munkához látott egek, földek a megújulás ura,
majd csitul ereje, és zsenge szellők kíséretével
végigsuhan, holtak nyomában új életet fakasztva,
vörösen izzó nap ezüst, csillogó holdszemeivel.

Tavaszi este

Tavaszi este lopakodik nappal árnyaként,
bíbor fény szórja halvány melegét a tájra,
zsenge szellő fodrozza lebegő páráként,
fátylat akar borítani a mulandó mára.

Vonat zakatol a távolban, álmos morajjal,
és felkavarja a leülepedett csendet,
vadkacsák reppennek a nádasból robajjal,
mozgó tarkasággal festik be a mélykék eget.

Halkan suhannak fészükre érkező madarak,
kövek alján, füvek szálán pezseg az élet,
holnapot várják az éledező remények,
egy előbújó fénysugár harmatcseppet görgöt.

Orgonailat száll a felpeszülő lelkekhez,
ki nyugovóra készül, van, ki szerelmet vár,
egy kóbor cserebogár a fénynek lelkendez,
bent meleg hangon muzsikál egy vénülő gitár.

Téltavas

A tél tétova még,
a tavasz már uralkodnék,
megfogják egymás kezét,
és együtt hallgatják
az új élet üzenetét.

A háttérben egy nyitnikék
kottából gyakorol,
megannyi madárka ráhangol,
csőrüket trillára nyitva,
sután, kissé akadozva.

A Föld engedékeny,
halkan, észrevétlen
mindenütt lehámozza takaróját,
megnyitja, pedig nem kegyetlen,
bogárkák földi háborúját.

Fenyők, akácok, tölgyek
rügyeik ablakán kandikálnak,
zöld világról álmodoznak,
ágaik közt feszülő hálókban
már pókpalánták ringatóznak.

Virágok, sarjadó füvek
lelkében szirmok állnak,
tettre készen, izgatottan,
emberszívek örömére, bánatára,
pompázó színek garmadára.

Az égből csak derű árad,
a tél megértette az élet üzenetét,
visszavonul pihenőre,
s elengedi a tavasz kezét.
Szárnyalj, tavasz, egy kettőre,
aranyozd be az emberek életét!

A nyárfák közt

"A nyárfák közt ezüst habokkal,
az édes szellő folydogál.."
Levelek szólnak a lágymuzsikát,
és közöttük fénylő karokkal,
kacagó napsugár integet,
s bujkál bennük játékos pajkossággal,
a vidám kikelet.
Az idő múlásáról zizegnek,
várják az aranyló koronát,
egekbe és földbe törnek,
magukba fojtják a vihar sóhaját,
villámok haragját.

Az idézet József Attila verstördékéből

Beköszöntött az Ősz

Beköszöntött az Ősz
Sárga színekben,
Bíbor palástban,
Lehulló levelek
Zizzenő zajában.

A konok szél pedig
Beletúrt festett hajába,
S fittyet hányt
A csend
Intő szavára.

Esős őszi nap

Egy levél hull a ritkuló gyepre,
a többi rozsdaszín őt hűn követve.
Önfeledten, némán kiáltva mélybe szállnak,
palotát építenek megbúvó sünnek, kicsi bogárkákknak.

Riadt esőcsepp bujkál szemérmesen,
utolérte párját, ki elhagyta lelketlen.
Libbenő levél fonákján gyöngyözve búcsúznak,
éltető erőt szállítanak a szunnyadó gyökérfiókákknak.

A fény felhő mögött toporzékol,
sovány a világosság, lelket árnyékol.
A boldogság úzött, meleg szobában kuporog,
a természet széttárja karját, s a Nap csak hunyorog.

Füttyent egyet az őszi szél

Füttyent egyet az őszi szél s belemarkol,
az ágak fonta koronákba,
csalfán az évekből ismét időt rabol,
a botladozó nyár búcsújára.

Elhalkul a szárnyaló, trillázó dallam,
harmatos ködfátyol takarja,
fényét éneklí az ég vöröslő dalban,
a kilátást könnye zavarja.

Átöltözik az élet, mozgása kecses,
tarka színekben járja táncát,
az ember rozsdá marta tájakon mereng,
a Nyár letörli izzadt homlokát.

Jött a tél

Idén kertek alatt lopakodva jött a tél,
kabátom nemrég ott viháncolt a szekrényben.
Becsukta szemét az Ősz, szenderegve él,
már zúzmarák időznek dermedt perceiben.

Nap korongját szelídíti a fátyolos ég,
izgatott a hajnal, mert nem delel a dél.
A délutánt hamar felfalja a sötétség,
tyúkokkal hál a szurkos éj.

Téli hajnalon

Dús lehelet sarjadzik a ködben,
lépteid kavarja az elhalt felleget,
visszahull gyöngyöző harmatcseppjeiben,
arcodra jeges könnyeket festeget.

Még a Hold simogatja a csillagokat,
a Nap hasadás csendjében szendereg,
ablakokból jégvirágok szórják szirmaikat,
a sötétben hófehér illatuk hempereg.

Haladsz, kívül maradnak gondjaid,
körültted megelevenedik az élettelen,
betemetik a pillanatmúlt összedőlt romjait,
boldogság tölt el, s nem leszel lélektelen.

Körmömre koppintott a tél

Reszket a tél a háztetőkön,
remegve pöffenti füstjeit,
víz csontosodik a redőkön,
fenyő ejti jeges fürtjeit.

Didereg, ásít a kandalló,
erdőben még a jó tűzifa,
nem tölti a sufni polcait,
a körmöm már dermedt és lila.

Sír az erdő, én meg vacogok,
az élet rendje, sajnos nincs más,
ha nem hozok fát, megfagyok,
az Isten majd csak megbocsájt.

Egy falusi téli hajnalon

Kisurran az éj a hajnal didergő ablakán,
elillan, hogy szétszórja menekülő árnyait,
imbolygó fények közt hókásás utcák pamlagán.

Gyenge vonatfütty botorkál a házak tetején,
szaggatott hangját elnyeli a lesben álló köd,
zajjal, fénnel játszadozik szitáló fedelén.

Ébresztőórák törik a csendet, kávéillat,
kutyák ásítognak, sohasem szokják a rendet,
surrognak a kertkapuk, az álom otthon marad.

Egy halkan doromboló busz lassan közeledik,
gyenge fényei fehér falakon szétterülnek,
megfagyott lepelben rejti öreges bájait.

Megérkezik, megtelik kicsinyekkel, nagyokkal,
kint már virrad, bent átjár mindenkit a fülledt szag,
tekintetek üresek, fejek tele gondokkal,
megint kezdődik egy monoton, szürke téli nap.

Fagyos erdőben jártam

Jeges szél borzolja az erdőt,
a fatörzsek nyöszörögnek szüntelen.
A fagy ágakat feszít s az ágak
recsegve jajognak-embertelen.

Csontjaimban a hideg vacog.
fa tetején még egy madárka rekedten csacsog.
Talán előttem egy erdei manó?
Látom már erőtlen és lassú léptekkel botorkál.

Siess manó! Siess!
Madárka meg hess!
Biztatom őket fagyott arccal,
nyomotokban a fagyhalál.

Hol vagy most te megmentő erdei angyal?

Budai hegyek

Vörösbe öltözött a budai táj,
mögötte a Nap nyugovóra vár,
madarak kontúrjai repkednek,
éjre csitulnak a kis erdei életek.

Lent kék szalag díszíti az alját,
Szél fújja az erdejének fáját,
altatót komponál a város moraja,
a leejtőkön halkul az élet zaja.

A Nap lassan az ormok mögé kúszott,
a csend sötétbe botlott,
lent a város fényei pislogtak,
talán Buda és Attila megint találkoznak.

Vecsés

Tóparti pillanatok

Elindult a kacajod a hídon,
s ott a másik oldalon
vadkacsák versenyeztek,
majd kacajoddal együtt
a magasba reppentek.

A szellő a víz tükrét simogatta,
pók korcsolyázott rajta,
a Nap sugarait darabokra szedte,
a fény szétrebbent,
arcunkat melengette.

Egy szitakötő lebegett
hangtalanul a víz felett,
párját kereste némán zümmögve,
szárnyai tündököltek,
szívünkkel gyönyörködtünk benne.

A sekély víz alatt
sebesen száguldozott
pöttömnyi halak serege,
cikáztak jobbra, balra
egy láthatatlan karmester intésére.

A parton nyugalom,
itt-ott készülő természet, sarjadó füvek erdejében
kis életek botorkáltak,
boldogság lakozik a természet erejében.

Egyszer csak ránk tört a szél,
járt alá és fel,
nádas meghajolt előtte,
a víz taréjos, a part kócos lett
s az idill sátorfáját szedte.

Péteri

Nyári Hortobágy

Tótágast áll a délibáb,
tücskök zengik a pusztát,
szép ez a kis magyar táj,
csodálatos vagy, Hortobágy.

A horizontot kézzel foghatod,
árvalányhaj simogatja a fejed,
a nád táncrea perdül,
mikor a szél nekiront.

Távolban pattog egy karikás,
lovak patái poroznak,
nyomukban felhő gomolyog,
botra támaszkodik egy juhász.

Vályú körül az élet,
bőg és béget a szomjúság,
gazda a csűrben törli homlokát,
vízre áhítóznak szegények.

Lapason sziki rózsák,
borkórók reszketve zizegnek,
sóvirág szikrázik, ragyog,
beszivárgott a forróság.

Fenn égi vadászok repkednek,
magasról lesik a teret,
jaj, de szárnyalnék veletek,
ti szabad hortobágyi lelkek.

Kunpeszér

Csillagvirág

Az ég derült és sötétkék,
csillagok palástját tavaszi szellő lengeti,
ragyognak, mint megannyi ég.

Takarodót fújnak az angyalok,
a Hold tágra nyílt szemmel felfelé ballag,
az idő sötétben andalog.

A csendben egy harsona szólal,
egy kicsi csillag ijedtében földre huppan,
a bűnös angyal csak árnyat loval` .

A fényes csillagocska virágra hull,
így lesz tudta nélkül
tündöklő csillagvirág.

Elkezdni ontani szerelmes illatát.
Lelke és teste lett s életet sugall,
maga körül tavaszként zsongatja az ember fiát.

Idővel Ő egy igazira rátalál,
szerelme lett Mákvirág,
körülttük sok pettyes Csillagvirág bujkál,
boldogan élnek Ők míg világ a világ.

Gyöngyvirág

Lehajtja fejét a gyöngyvirág,
önzetlenül ontja bódító illatát,
körülötte boldog az egész világ,
átadja szeretetét, hódolatát.

Fürtökbe fonja harang gyöngyeit,
zöld szívecskék bokrai
elúzi az ember gondjait,
pázsitként terülnek tengernyi csokrai.

Selymes szél ringatja,
harangocskái némán szólnak,
egyedül a nyár hallja,
nem akar búcsút mondani a tavasznak.

Lassan itt hagy minket,
gyöngyeik fényét veszítik,
bokrocskái láng nélkül égnek,
így jelzi, múlik az élet.

Legény és a katicabogár

Katicabogárka,
pöttöm rovarkák
hétpettyes királya,
Isten ajándéka,
sok szerelmes szív kabalája.

Katicabogárka!
Másszál fel a hegyre,
egy ujjbegyre,
nézzél körbe-körbe,
de nehogy lezuhanj a mélybe.

Katicabogárka
felmászik az ujjbegyre,
jobbra néz, balra néz,
szárnyát bontogatja,
de repülni még nincs kedve.

Bogárka, bogárka!
Merre vannak az eladó lányok?
Találd meg a mátkám,
ne hagyj engem árván,
türelmesen várok.

Jaj! Jaj!
Katicabogárka, türelmem lassan elfogy,
mint számtalan legénynek.
Gyors számolásba kezdek,
félek, elillannak a remények.

Szállj, szállj!
Katicabogárka!

Alig számolok vagy kettőt,
s magasba röppenve
máris jelezte a közeli jövődőt.

Egy öreg jegenye emlékére

Átok viharok tördelték,
villámok szénné égették,
károgó varjak tépkedték.
Eső áztatta,
rekkenő hőség perzselte,
metsző fagy kínozta,
de ő büszkén,
a táj fölé emelkedett.
Tornyokkal vetélkedett,
vándornak adott fedelet,
míg az ember rá,
kezet nem emelt.

Diófám

Diófám ott kint a kertben,
megsimogatom, ha rossz a kedvem,
erőt ad és megnyugvást,
szomorúságtól távol tartást.

Neki dőlök, alá ülök,
megújulok, meggyógyulok,
nekifeszítem hátamat,
gyógyítja a bánatomat.

Emlékeimben kutatván,
így csinálta apám és nagyapám,
míg az orvos "csak" ápol,
a természet gyógyít s rácáfol.

(V.)

Hol keresselek Teremtő Uram?

Hol keresselek, teremtő Uram?

Hol keresselek, teremtő Uram,
itt a szívemben élsz, tán a mennyben,
vagy még feljebb, a kék ég csendjében,
merre a lélek hangtalan suhan?

Felnézek, látom pompás szekered
csillagokkal kirakott utadon,
miként szökellve csillan, kutatom,
hol fénylik aranyban a szeretet.

Ott vagy a földön az út porában,
koldusként is nyújtod piszkos kezéd,
viseled a harag szülte sebet,
így állsz a szenvedők sorába.

Tékozlók között nem kereshetlek,
ahol a sok is pazarul kevés,
kapzsisággal szennyezik a földet,
és emberanyaggal kereskednek.

Szembejössz velem mosolygó arccal,
holnap lehajtott fejjel közlekedsz,
mert a túlélés koncáért reszketsz
kezekben kicsorbult, fénylő karddal.

Látlak betegek között, hol úzöd
a halált, miért nincs feltámadás,
a pokolban izzik a lázadás,
még meddig tűröd a világ urát.

Selymes rét felett száll fuvallatod,
virágok tarkítják festményedet,
erdők fái zúgják reményedet,
szárnyaló madarak a szabadságod.

Szólj végre, Uram, itt vagyok neked,
akit teremtettél az életre,
alázattal, hittel felvértezve,
hogy itt bennem lebegjen szellemed.

Isten házában jártam

Lelkek zizzentek a hideg csendben,
kopott padok szögletéből lestem,
hogy elcsenjem bársonyok suhogását,
dicső örömök harsogó káprázatát.

Szívek tornyosulnak jövő imádatán,
legyen pokol vagy menny talán,
zsigerekben fogant szentek áldásával,
bús fohászt mormolva, remegő ajakkal.

Szellemeik melengetik szavak fuvallatát,
fent megtelítik az aranykupolát,
benne a Mindenség, hol akkordok vigadoznak,
s hívó szóra közénk szállnak a Hatalmasak.

Rózsafüzéres nénike

Gyöngyök gördülnek kis keze bőrén,
útjaikat nehezítik hálós barázdák, erek,
időtől bütykös ujjak vézna ágain
a mozdulat: remény, őrlődő és kerek.

Fátyolos, könnyes szemében a múlt
lelkek táncaiban dicsőn mereng,
a jóság és szeretet fénye gyúlt,
tekintete Krisztus kőtestén remeg.

Alázattal küldi összefont imáit,
gondolatai egyek, megérinteni Őt,
hallgatja az angyalok halk zenéjét,
várja bűnei Megváltóját s a Teremtőt.

Kezén a "szent bilincs" rejti titkait:
örvendést, világosságot, dicsőséget,
fáradhatatlan rebegi énekes verseit,
szíve érzi, Mennybe jutni így lehet.

Kínzó álom

"Az álom, ki semmit sem tisztel,
aki nem ismer semmi szentet"
és rám telepszik egy rút éjjel,
hol megkötözve gyötri testem.

Szilaj csikók patái zúgnak,
sarkantyúk pendülnek az égen,
paplanom felett gerlék búgnak,
csak lebegnek a semmiségben.

Isten hiába nyújtja karját,
a paták hátamon taposnak,
vad mének őt is elsodorják,
nem messze angyalok jajongnak.

Nehéz, és zilál a levegő,
fulladoznak, szívek repednek,
földön elbukott a teremtő,
a lovak előtte térdre esnek.

Az idézet Tóth Árpád 1924 verstöredék

Égi élet

Halandó vagyok, sorsom e földi világhoz köt,
mindenütt hús és vér lények, kik élnek vagy halnak,
élethez való kivételes jogaid vannak,
ha akadályait bátran, szívósan leküzdöd.

Lakhelyünk lett ez a bolygó, mit isten nekünk szánt,
harsogják az imák, gyúrják egymást az emberek,
mondják ott is, ahol a bűn kéjesen hempereg,
nem a példa mutat, hanem imádják a bálványt.

Talán jobb lesz felettünk a kék égi világban,
de vigyázz, ez a szellemi lények birodalma,
földi akarat kevés, a szív hiába halna,
csak a szentek juthatnak, élhetnek a csodában.

Sokan találgatják, sejtetik vagy éppen vallják,
ahogy a belenyugvás veti hitből az almát,
életfolyó táplálja az örök élet fáját,
drágakövek ragyognak, s megszűnnek az éjszakák.

Nem lesz fájdalom, se könny, és a halál odébbáll,
hol angyalkák libbennek a földi éden felett,
láthatod Urunkat, Őt, ki mindent megteremtett,
mögötte eltévedve repked egy csacska madár.

De merre keressem a szívek dobbanó zaját,
a lélek, érző szív nélkül mit ér, ó, Istenem,
ismeretlen a jó, ha a rosszat nem ismerem,
érezhetem-e saját boldogságom zamatát.

Így szólt...

Ember!
az ablakot kitártam:
a fény a tied,
kirepülhet bánatod,

feledd a borongós tegnapot.

Fogd a kezem:
az ajtó nyitva áll,
lépj egy nagyot,

így köszöntsd a holnapot.

Az örök élet titka

Asszonytól születtem,
egy halandó vagyok.
Mit kell tennem,
hogy örök legyen életem?

A Menny dörög,
de keresem, kutatom,
a Vágyálom közben
az arcomba röhög.

Ádám és Éva bűnét
meddig hordozom?
Ördögöktől nyüzsgő világunkban
merre nyújtsam a karom?

Örvénylő gondolataim
kétségeiben szédelegve
kihez forduljak,
ki ad választ mindezekre.

Talán a vágy marad Vágy,
ki most is kajánul vigyorog,
az Álom pedig továbbra is álom.
A megoldást a Mennyekben találom.

Vak hollók

"Három vak holló kerengett a fán,"
fészüket keresték a kopasz jegenyén.
Hárman voltak, szép család talán.

Saját lelkükben károgták a bánatot,
varjúk vagy hollók, nem mindegy.
Így születtek Ők, hogy furcsálld a világot.

Őseik az Úr szemei és fülei voltak,
feltörték az eget, hogy legyen világod,
míg Sátán angyalai hazugságot zúdítottak.

Ember embernek farkasa, így mondják,
de holló nem vájja ki holló szemét.
Sátán tette, az angyalok ezt suttojják.

Az idézet József Attila verstörédéke

Vízió

Lassú tűzön fortyog a bűn,
átkereszteli az egész világot,
sorsok játszanak eltört hegedűn,
szanaszét szórják a szilánkot.

Gyötrelem kínozza az igazt,
benne csonttá dermed az érzelem,
a szív csak kalimpálja a vigaszt,
a lélek megcsapolt, vértelen.

Nemzetek jönnek, nemzetek mennek,
kaptafát farag a kegyelem,
hílt helye az isteni szeretetnek,
már kopogtat a démoni veszedelem.

Fényes jövőjét szervezi a gonosz,
túléli a szenvedő világot,
pénzt gyűjt, fáradt életet koboz,
gátlástalan, kineveti a túlvilágot.

Türelemmel él a becsületes,
a szegény bevarrja lukas zsebét,
emészti magát, cincog, amit keres,
ég felé fordítja tekintetét.

Hogy jutok a Mennyekbe

Vajon, hogy jutok a Mennyekbe,
azt még magam sem tudom.
Azt beszélik félúton,
a földi halandó Utakon jár,
talán el kell jutnom a fellegekbe.

Akkor, hogy is jutok a Mennyekbe?
Kharón ladikja mocskos és rozoga,
de ez az út nem vezet oda,
jutnék a hamis égi partokra,
na, hát ez is rögvest elvetve.

Meditációm a végtelenben,
úgy lett talán véges,
hogy álmomban egy angyal,
igaz, aki nem vétkes,
egy démonnal vitázik érdekemben.

Ő, a keskeny földi Úton járt,
repítsük lélek szárnyán a Mennyekbe.
Nem! Még mindig rója a bűnei körét,
lent a pokolban lesz méltó helye.

Mondjátok meg, hogy jutok a Mennyekbe?
az egyik kérdést követi a másik

Isten szomorú kacaja

Vízió

Földre hullott a kacajod, mikor átsuhantál
a fellegek felett, s lent tátogott sok rút madár,
kik helyüket nem találták sehol se szinte már.
Hogy mindet megértsd, fölējük lejjebb ereszkedtél.

Felcsipegették kacajod, örültek felettébb,
kinek ez, kinek az jutott, van, kinek bánatod,
egyik sem kér, hogy elnyerje a bűnbocsánatot.
Rikácsoltak, szerteszét rebbentek kísértetképp.

Tojást sem költenek már, fészkek koszos és üres,
hernyók és giliszták sem bírják bűzös illatuk,
a luxus fészkek, a szárnyaló vágyak csak tabuk.
A sarkon lesben álló macska mocskos és rühes.

Szárnyaik szegettek, a repülést elfeledték,
erős karmuk és csőrük ernyedés rabságában,
fejük üres, lelkük a senyvedés csapdájában.
Múltjukat, jövőjüket reszketve eltemették.

Nem erre számítottál, nem ilyet teremtettél,
felborult a rend, kié a világ és hatalom,
hol az ember, talán teste még a ravatalon.
Hozd vissza, legyen szíve, lelke, piros a vére!

Görbe élet

Az élet görbe, miért is nem egyenes,
torkos kérdőjelek feszülnek egymásnak,
válaszok mindegyike vág, szúr, és hegyes,
meggyűlnek a fájó szívek, lázban fáznak.

Magával vonszolja a keserúséget,
falaknak ütközik, alatta henyélnek,
hivatalból diktálják a nyereséget,
csomókat kötnek egymásra a remények.

Lassan koldulni jár az átlátszó lélek,
alamizsnát fogad el a satnyuló test,
szipogva örül a beteljesülésnek,
eszébe sem jutna, hogy milyen az élet.

Rémlik, hallatszík a lator kopácsolás,
sokan imára kapják csontos kezüket,
Megváltót már ellepi a jajkiáltás,
még így sem készül átvenni "nyűgeiket".

Majd ha a testben sértetlen lesz a lélek,
a szeretet, a munka gazdára talál,
oldozhatják bogaikat a remények,
akkor az élet büszkén kihúzza magát.

Isten haragja

Bűnné vált a szétlehelt méreg,
a búzában egyre több a konkoly.
Mocsok, bűz és erkölcstelenségek,
az ember mámor gőzétől tombol.

A világ egyre mélyebbre süllyedt,
torz, elfajzott álmokképek.
Haldoklik a maradék becsület,
őrlődik a finom, tiszta lélek.

Éberek a hunyorgó csillagok,
angyalokra vár az intő jel.
A nap és a hold tanácstalanok,
a félelem mindenkit átölel.

Bőszülten érkezik a Teremtő,
dörögve szól, és mutatja erejét.
Haragjától menekül minden esendő,
s hadba indítja égi seregét.

A csillagok földre hulltak,
napra szurok, holdra vér ömlött.
Sokan már kései imát mormoltak,
az erős, a gyenge életért könyörgött.

A vihar felgöngyölte az eget,
kialudt a fény, leszakadt a sötétség,
s tűz perzselte a bűnös földet,
benne égett gyarló ember s vétség.

Mégis közénk érkezett

Júdeát uralta nem a világot,
hibbant agyú, véres kezű Heródes,
ki sokszor használtatta a vérpadot.
Félelme kínjában semmit nem érez,
szíve kő, lelke mint kicsordult méreg,
teste a pokol tüzében sem ég el.
Zsidók egyedüli királya, vélte.

Mikor a "hír" füléhez ért, reszketett,
rettegtek tőle szolgák és katonák,
Betlehemben egy szent gyermek született,
Jézus ki lehet pontosan nem tudták,
ezért megöletett sok - sok kis lelket.
Ártatlan életek haltak esztelen,
nem lették az igaz királyt Messiást.

Heródes belepusztult kínok kínjában,
előtte megölette fiait, feleségét.
Isten megóvta emberként küldött fiát,
ki rongyokra cserélte égi köntösét,
s méltósággal, pára, izzadság mocskában,
elkezdte dicső földi küldetését.

Karácsony hangja

Lágy dallamok bujkálnak a havas ágakon,
szikrázó kristályok ringatóznak a hangokon,
csilingel a csendes táj, elnyeli a bánatot,
tündöklő Nap fénye sugározza a csodálatot.

Amott egy mókus játszadozik egy tobozzal,
nem messze harkályok csevegnek a varjakkal,
meghitt a hangulat fenn a fákon, házakban,
senki sem fuvalkodik, elmerülnek az alázatban.

Csak szállnak, szállnak a szeretet hangjai,
test és lélek harmóniáinak békés fuvallatai
megpihennek minden bokor, reszkető élet zugaiban,
melegséget, nyugvást hoznak a világban.

Gyermeki beszélgetés Jézussal

Amikor megszülettél más volt ez a világ,
igaz üldöztek, de Isten mögötted állt,
és sorsod mindenképp maga a szent valóság,
még beszélni sem tudtál mindenki csodált.

Milyen gyerek voltál jó, talán egy kicsit rossz?
Ne válaszolj, mert úgy is tudom, kis angyal.
Mondod, akkor is sok felnőtt volt olyan gonosz?
Várj, és ki volt nálatok az az úrangyal?

Úr angyala Gábrriel az én keresztanyám,
emberek kitalálták a hármasszobrot,
látom sok a Júdás kevés a jó tanítvány,
ünneplik a születést, miért a halált.

Neked kihozza a csillogó karácsonyfát?
Senki, nálatok rég óta egy szép szokás,
ünnepek ünnepe, világ benne engem lát,
de nem szeretem a kihívó villogást.

Földi küldetésedhez honnan volt az erőd?
Atyám szolt, felruházlak a szentlélekkel.
Talán földöntúli személy adta az erőt?
Nem, Atyám lelke, hallatlan erejével.

Bűneinkért áldoztad földi életedet!
Vallom a keresztséget vétkeitekért,
holtak feltámadását, az örök életet,
ezt teszem az emberek szeretetéért.

Köszönöm Jézus, hogy beszélgethettem veled!

(VI.)

Szeretet – Szerelem

A szerelem szent lángja

Most szívetekkel figyeljétek, ne hideg ésszel:
azt "a lángot, melyet az isteni végzet gyújtott
és szított az emberi szívben, emberi kézzel
nem lehet eloltani", mert az égben született,
s itt a földön szentté kiáltott lelkekben fészkel.

Gyengéd, fájó forróság mennyei érintése
heves szenvedéllyel szerelmet gyújt, éget, sebez.
Felhevült szeretet, Isten csodás ajándéka,
egyesülés tüzében lebegő lángja remeg.
Mikor a láng legnagyobb tűzzel lobog, felkiált,
melynek szép hangját angyalok lágy zenéje kísér
bársonyon zengve hárfahúr simogató dalát,
s pillanata halhatatlan boldogságot ígér.

Erről szól a bearanyozott, tiszta valóság,
ahol a szív belül olthatatlan tüzet dicsér,
s lelket ragyogtat az isteni örökkévalóság.

*Az idézet Márai Sándor: Vendéghárók Bolzanóban című
regényéből*

Beengedtelek ...

Beengedtelek a szívembe, rád csuktam kapuit,
hol érezheted a felcsendült, forró szeretetet,
s érzelmeiddel megpendítéd lelkem feszülő húrjait.

Életet kaptál, életet adtál, megszentelt vigasság.
Köszönöm a csillagok fényét, a nap sugarát,
Te vagy a minden, mindenem, benned az örök
igazság.

Több vagy nekem, mint szomjazónak a forrás.
Hozzád simulnak vágyaim, tested nem mulandó,
lelkünkben a boldogság ragyog, oly csodás.

Ünneplőbe öltözteted múltó, szürke napjaim.
Kapaszkodj belém, járjuk tovább közös útjaink,
ha fáradsz, erőt, pihenőt adnak ölelő karjaim.

Igaz, mint örök, igaz, mint fénylő szerelem,
az igazság bennem van, az pedig Te vagy
itt a földön, földön túl, legyen az idő végtelen.

Rajongok érted

Rajongok érted
ökölbe szorított kezekkel,
mint a kisgyermek az anyjáért,
könnyes szemekkel.

Rajongok érted
ébredő vágyakkal,
mint álmodozó kamasz a csodáért,
kíváncsi arccal.

Rajongok érted
örök szerelemmel,
mint a tiszta égbolt a fények sugaráért,
felnőtt fejjel.

Egy igaz szerelem arca

Azt mondd, szép az arcom,
igen, mert a tükörképed vagyok.
Gondolataink mindig találkoznak,
elménk is ragyog.
Szavaink hitelesek és
cselekedeteinkben formálódnak.
Szeretetünk felülmúlhatatlan,
a szívünkből jön és a lelkünkben cseng.
Szerelmünk a mennyekben
édesen tovazeng.

Álom az álomban

Édes álomba simogattál,
csókjaiddal betakartál,
nemsokára az angyalokkal
fogócskáztam,
a fogócskában elfáradtam.

Egy másik világban ébredtem,
piszkos voltam és elhagyatott,
mikor rám találtak, nyöszörögtem,
és elillantak az angyalok.

Kezeddel cirógattál.
Mi baj van? Mi baj van?
Rebegted halkán,
s csókjaiddal megnyugtattál.

Boldogság fénye

Benned egy kis cica viháncol,
szíved bájosan dorombol,
körülötted száz tücsök táncol,
muzsikát szőnek lelki fonalkádból.

Boldogság fénye ragyog arcodon,
nyugalmat áraszt csendesen,
semmivel sem viaskodom,
öröm bámulni téged, Kedvesem.

Benned cserélt az éj és a nappal,
a sötétség izzó fényt ad,
világosság vakító hajnal,
szerelmed örök, mindig marad.

Mikor harangok zúgása fodrozza az eget,
tudom, majd mennünk kell,
de akkor is szorítom a kezed,
s lelkünk madarak szárnyán útra kel.

Bársonyos hangoddal
Azt mondd,
szép vagyok,
akkor bársonyos hangoddal,
fess le szépségemet.
Gyönyörű szád legyen az ecset,
szavaid pedig a pompázó pasztellek.

Azt mondd,
nagyon szeretsz,
akkor bársonyos hangoddal,
cirógasd lelkemet.
Arany szíved legyen az ecset,
dobbanása pedig az örök szeretet.

Édes hiány

Ágyon fekszem a csendben,
egy kicsit elmerengtem,

illatod leng felettem
bódítóan, könnyesen,

kintről szellő simogat,
bársonyos pír cirógat,

arcomon pillepuszik
bőrömön föl-le kúsznak,
és a múltat idézik,
ez más jele a búnak,

szinte beleremegtem,
merre vagy, kicsi kincsem.

Átkarol ...

Átkarol az idő szerelmes órája,
epedve megtalál a szikrázó csendben,
édes fájdalom tövisét belém vájja,
feloldódik forró vérem sejtjeiben.

És egygé olvadt vágyaink táncot járnak,
hol egymást cirógatják drága perceink.
Fénylő szemed mása a búzavirágnak,
arcomon legördülnek kékes cseppjeik.

Repülünk egy időtlen csodás világba,
ránk köszön a mámorban oldott boldogság,
hangtalan zsoltárok szentté vált fohásza,
és betakar minket az áhítatosság.

Álmomban is hiányzol

Elárvult patak partján keresem tekinteted,
hol kósza szél fújta a szerelmünk dalát.
Zenél a víz, fodros kezével felém integet,
andalító muzsika kuszálja haját.

Odébb egy magányos tisztás, mint tarka képzelet,
ki epedve várta szerelmes vándorát,
lelapult füvecskék hordozzák a gyöngédséget,
fűzfák susogják az elmúlás bánatát.

Madarak köröznek, táncot járnak fenn az égen,
ott vagy köztük, veled szerelmünk záloga,
őrzöd a boldog perceket a végtelenségben,
a kék ég volt gyönyörű nászunk csarnoka.

Hamar érkezik, rám borul a kíváncsi alkony,
látom hamvas arcod bíbor fény tükrében,
nevetésed a csendben halkán közelről hallom,
nem érinthetek az elnyelő sötétben.

Esti fénytől ragyogni kezd a fák koronája,
apró csillagok gyúlnak, fénylik az ösvényt.
Rólad súg az erdő, az éj sejtelmes barátja,
"várlak, siess hozzám boldog szerelmesként"

Fénylő csillagom vagy, a patakhoz visszavezetsz,
a part hűvös hajnal ködében hempereg,
benne átütő alakod felém integet.

Fölém hajolsz, karoddal átölelsz,
s már érzem tested melegét, szíved dobbanását.

Meseszépség

Körém hajolsz, mint a nap sugara,
mikor betakarja a selymes réteket,
hol fészkét óvja a trillázó pacsirta,
fényed lelkembe surranva dédelget.

Szép vagy, zuhatagként omló hajad
aranyló libbenéssel bőrömet cirógatja,
szemed bársonyon teríti vágyad,
arcod harmattal hintett rózsa.

Szépen ívelt ajkad méz virága,
karcsú nyakad, puha kezéd,
tested, mint fűzfa zsenge ága,
hajlik, susog, szellőtől remeg.

Mosolyod tündöklő szivárvány derűje
bennem csendben körülölel,
szíved tisztasága angyalok üzenete,
szellemed édesen, boldogan meglel.

Közelségedtől izzik vágyaim álma,
szerelemmé hevül bennem a szeretet,
testem, lelkem a csodák szolgája,
ölelésed egy mesevilágba vezet.

Féltelek

Érted élek,
bízok benned,
nem remélek,
értem élsz,
engem féltesz

.
féltesz nappal
féltesz éjjel,
ki nyíl az ég,
s szerelmünk,
feljut a Mennyekig.

Szerelmemvirág

Amikor rám nézel,
megszűnik körülöttem a világ,
hozzám sem értél,
érezem illatod, szerelemvirág.

Amikor hozzám érsz,
megkondulnak a mennyei harangok,
oltárhoz kísérsz,
hol áldott szeretetre sorakoznak az
angyalok.

A csend zenél
Körülötted megolvad a jég,
cseppjei virtus táncba kezdenek.
A fény pislákolni kezd.
A porszemek pillangók szárnyán,
mélybe szállnak hangtalan,
a csendből lágy zene ered.

Körülötted izzik a levegő,
szerelemmé hevül a szeretet.
A vágy felemeli tekintetét,
és mennyei táncba kezd.
Harangok zúgása cibálja az eget,
a csend pedig vihart zenél.

Körülötted megáll az idő,
csóкод egy mese világba vezet.
Ölelésed percekét bénít,
lelkem, testem a csodák szolgája lesz.
Az idő időtlenné válik
s a csend szerelmes csendre talál.

Azt mondd

Azt mondd,
szép vagyok,
akkor bársonyos hangoddal,
fess le szépségemet.
Gyönyörű szád legyen az ecset,
szavaid pedig a pompázó pasztelek.

Azt mondd,
nagyon szeretsz,
akkor bársonyos hangoddal,
cirógasd lelkemet.
Arany szíved legyen az ecset,
dobbanása pedig az örök szeretet.

Csillag szerelem lett

Szeretnélek elérni, érted nyújtózkodni,
de túl messze vagy.
Szeretnélek átölelni,
de nem tudlak,
mert túl kicsi vagyok hozzád.
Szeretnélek megsimogatni,
de túl hideg vagy hozzám.
Szeretnélek szerelmes szavakkal elhalmazni,
de te nem érzel.
Szeretnék csillag szekéren utánad eredni,
de nem tudlak utolérni,
mert elillansz a nappalokban.
Szeretnék benned örökké gyönyörködni,
de nem tudok,
mert nincs örök az éjszakákban.
Csillagom, hát nem érted mennyire szeretnélek?
Sajnos, odafent Te
ezt nem is értheted.
A mennyekben egyszer majd utolérlek.

Testvéri szeretet

Testvér, mily szívig hatoló szavak,
véred ott folyik benne, örökölt anyag,
viseled a lüktetést, az erőt,
csak azt érzed, hogy mennyire szereted Őt.

Érzelmek selymes tengerében élsz,
nincs vihar, düh, vigadozik a megértés,
egy húron pendül öröm meg bánat,
teljesül minden kívánságod és vágyad.

Míg egy szív dobog, s féltő keze óv,
összefogja, hangolja testvéri dalod,
öröm, megértés együtt gondolás,
élet, vidámság, felhőtlen bolondozás.

Tűzbe mész érte, vagy vízbe ugrasz,
térdig gázolsz, ha kell, a mocsárba fulladsz,
a csínytevéstől arcod vigyorog,
később tán a bűnt is magadra vállalod.

A rút idő lassan rád telepszik,
rétegekbe rámolja válladra gondjait,
a féltő, erőtlen kéz csak vonzol,
vagy éppen a sors könnyörtelenül csonkol.

Szeretet halvány a messzeségben,
lazulnak a gyenge rostok a kötelékben,
mikor megáll a szív, a féltő kéz
fentről integet, s mosolyogva visszanéz.

Csitul, elmúlik harag és vizsály,
az érzés előbúj`, megoldásra készen áll,
elpusztíthatatlan, csodavilág,
örökké él, mint egy halhatatlan virág.

Tündérmanóm

Mikor ott fenn,
a csillagok tánkra kelnek az égen,
itt lent egy tündérmanó
álmodik az éjben.

Kicsi tündér!
Aludj csak nyugodtan és szépen.
Vigyázok rád és őrizlek, mint
oly nagyon régen.

Álmodj megannyi meséket.
Most a Hold is neked zenélhet.
Álmod legyen a valóság,
a szeretet és az örök boldogság.

Édes álmok

Sokat álmodtam rólad,
olykor csak csendben szóltam,
nehogy megriadj és
elillanj nyomban.

Láttalak sírni, szeretni,
csókolni és imádni.
Láttalak égni,
a pillanat örömében ragyogni.

Sokszor fürödtem
angyali fényedben.
Kezed dédelgető melegét éreztem,
fejem ott pihent öledben.

Rajongva szemedbe felnéztem,
te voltál nekem akkor is
a szentem, lelkem,
és életem.

Szerelmes éj

Most a Hold énekel,
nem a róka,
csalfán és hízelgőn,
az ablakon besurranva,
s tőlünk szerelmet kunyerál.

Most a csillagok hajlongnak,
nem a fák,
szemérmesen és hunyorogva
a libbenő függöny mögül,
kukucskálnak kuncorogva.

Most imáink szólnak,
nem egy óda,
lelkünket felemelve
égi magasságba,
összeforrva.

Most nem a csend beszél,
hanem a szánk suttogja:
gyönyörű vagy, szép vagy,
s értünk szólnak az éji hangok
és a halk mennyei harangok.

Lelkem sorsa

Hozzád szólok! Csapong a hűvös képzetem,
életem, csodák birodalma vagy nekem.

Mikor lángoló lelkem hamuba fullad,
szürke füstbe lebegve semmivé olvad,
csendben zakkant a váltó, mely eltérített,
s a semmi elhagyott, felfelé sietett.

Kőkalitka zárja a porrá vált testem,
a rosszat, a jót magammal eltemettem,
az égben égő gyertyák fénye imbolyog,
de egy csonkra rátalálnak az angyalok.

Összefonta lelkünket a boldog élet,
Isten áldása bennünk élő szeretet,
a kettőnket ringató örök szerelem,
melletted állok, fogd erősen a kezem.

Bátran kövess a láng nélküli jövőbe,
fényünk ragyogni fog ott is mindörökre.

Csodás érzések

Az érzés valamelyikét keresném,
elsőként a mosolyod fedezném fel
arcod karolta, hús ajkad szegletén,
miként bájával szerelmet ünnepel,
és köztük árván kis csodák repkednek,
kik delejükkal vonzzák testem vágyát,
hogy számmal mindenkor társra leljenek
élvezve az élet mézes forrását.

Boldogság reménye

Elmúlt az év.
Lelked és tested
még gazdagabb
és szebb lett.
Kincset adtál,
már nem csak remélsz.

Elmúlt a nyár.
Szerelmes zshivaja
még a szívemben motoszkál.
Arcod derűsebb lett.
Örök szerelmet adtál,
már nem csak remélek.

Beköszöntött az Ősz
november havában,
lehulló levelek bánatos zajában,
de lelked erősebb lett.
Nyugalmat adtál,
már nem csak remélsz.

Itt a Tél,
a Tavasz már reánk vár,
a hideggel dacoló rügyecskék
elfelejtetik a reményt.
Boldogságot kapunk,
már nem remélünk.

Szemeink lángja

Maga köré fon boldog magánytalanságunk,
ami odafenn látszik, itt tüzek lángjában ég.
Lobog a szemünkben, s kipirul vágyunk,
nem álomban ringatnak a tündérmesék.

Fényükben elégnek a kiszáradt remények,
helyettük a jelen szivárványa ragyog.
Ránk kacsintanak az égi tünemények,
felettünk szárnyalnak a boldog madárrajok.

Fellobbantják parázsló szerelmünket,
hol kékes lánggal, barnával lobognak.
Harangok zúgják vétkes kegyelmünket,
mikor a csillagok egymásba kapaszkodnak.

Érintetlen alázat voltál

Egy meztelen porszem az élet kapujában,
mikor megszülettél, föléd hajoltak Ők.
Az alázat ott pihent génjeid árnyékában,
érezkedted, hogy fénylenek körülötted az erők.

Még nem tudtál "felnézni", sem "lehajolni",
figyelmeddel jelezted, vagyok, érdeklődöm.
Nem akartál, de tudtál szépségeddel zsarolni,
ez az ártatlan báj szülőknél nagy öröm.

A szelíd alázat élt még lakatlan partodon,
hol némán kiáltotta világgá mosolyod.
Révetegen bambulgatsz a szent arcokon,
szinte kezeid szerető imára kulcsolod.

Egy köd szitálta fáradt alkonyon...

Egy köd szitálta fáradt alkonyon,
megdermedt percek gyűrött fonákján,
lebillegett álmos gondolatom,
sok gazdátlan választ hagyott rám.

Mit tettem ma, mit nem tettem érted,
vajúdó kétségek közt remélek,
félő gonddal töltöttem lelkedet,
melyen már nem sajog annyira a heg.

Halkan kopogó magány hangja sírt,
s könnyekbe temetkező zokogás
mosta arcodról a keserű ízt,
hogy felébredjen benned a lobogás.

Kitártam szíved kapuit, amin
keresztül elindult új életed,
hol lassan egygé válnak álmaink,
átfon minket a gyógyító szeretet.

Megpendültek szerelmünk húrjai,
melyen lágy hangú érzelmek szólnak,
hogy magukkal ragadva karjai
Mennyekig vezesse útjainkat.

Kint már kigyúltak az esti fények,
párás ablakomon szétszóródnak,
mint apró csillagok derült égen,
most szemeim fátylán elhalványulnak.

Az utolsó szerelem

"és testem végül megbetegedett,
mert férfi vagyok, és nem tudja senki,
még magam sem, hogy mennyit szenvedek"

rácsok mögött szendereg tudatom,
visszafojtom alvó vágyaim,
nem fölöttem ringó keblek bája
emészti fel elmém gondjait,

szétilált lelkemnek világa ez,
hol keresi erős támaszát,
ki közel áll gyermeki szívemhez,
duzzogva cibálnám szoknyáját,

szerelem itatja vásott testem,
de férfi gyerekként nem lehet,
magas alakja ott állt előttem,
szégyenszemre csak veszíthetek,

ökölbe rándítom csontos kezem,
már nem simogat, se nem kíván,
dermedt hangszálaimat hergelem,
s mindenkire csúf halált kiált,

és erre megbékélt lelkem arca,
tudom, nem érti meg a világ,
ez utolsó szerelmem kudarca,
bennem tengernyi hervadt virág...

...fogsz-e értem mondani egy imát,
mikor darabokra szed végleg a kór,
búcsúztass, mint anya a szem fiát,
s csókodért eljövök minden hajnalon.

Az idézett rész József Attila 1935-ben írt verstörédéke.

*"Egy másik világban ébredtem,
piszkos voltam és elhagyatott,
mikor rám találtak, nem ismertek meg
és nyomban elillantak az angyalok."*

